

леко, като е пожелалъ чрезъ него да изрази своитѣ схващания за живота, собственитѣ си философски блѣнове Има нѣщо натрапено въ този високъ строй на мисли и сжждения, изказани отъ единъ неукъ старецъ, който говори съ стила на „Химни за смъртта на свръхчовѣка“ за великото бждеще на единъ „избранъ народъ“, който е непостижима тайна, трупa грамади градиво и чака търпеливо:

Той чака оногозъ, единия, изъ мрака
за подвигъ който би извадилъ, и на свѣтъ
явилъ и волята и силата му, — съ млатъ
скалата да разбий на неговитѣ тайни...
Но онзи, чаканий, единий, де го той?...
Ти? Той? И азъ? Или ония ще сж то,
тамъ що се биятъ? Млатъ и сврѣделъ и длето
това сж. Съчва за майстора — Градиво
и мъртви съчва за дѣлото му живо...
Той — онзи, който е съсжда драгоценъ
зарадъ народната и свята мощъ върховна
издигнатъ ще е той звѣнарница черковна.
той, възвишение надъ всичко онова,
подъ него що гъмжи...

Именно тази преголѣма идеализация на Дивисила — той е и дълбокъ философъ, и безпогрѣшенъ познавачъ на живота, и религиозно вѣрващъ въ идеала, вещателъ, пророкъ на бждещето — го прави схематична фигура.

Много по-жизнени и сочни сж безпокойниятъ, сприхавиятъ, но пѣленъ съ младежки пориви, съ неизтощима енергия попъ Матей, словоохотливиятъ лѣтописецъ на събитието — Каменградскиятъ Плутахъ — Белина, съ неговата умна и добра стопанка; Бела-мора, типиченъ изразителъ на стадната психология, на инертността и консер